

har intet derimod at indvende, det er i sin gode Orden, at dette optages i nærværende Lovforslag. Men det giver mig Anledning til at rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister, nemlig dette: Det er dog vel ikke Meningen, at man vil ophæve Resten af den paagældende Bestemmelse i Lov 13. April 1851, thi der staar desuden i den samme Paragraf nogle Regler om, hvorledes den Overenskomst, der saaledes skal træffes mellem de paagældende Ægtefolk, eventuelt Forældrene, senere kan forandres. Den Erklæring, de have afgivet, er omgærdet med stærke Forsigtighedsforanstaltninger, som navnlig have deres store Betydning for den, der ellers er den svagere Part i dette Forhold, Moderen. De gaa nemlig ud paa, at en saadan Erklæring ikke senere kan forandres uden *begge* Forældres Samtykke. Skønt Faderen efter vor Lovgivning har Eneraadighed, er der altsaa her et Punkt — foruden det, jeg nævnte før — hvor der i alt Fald ingen Tvivl fra nogen Side kan rejses om, at Moderen har en efter Lovens beskyttet Ret til at faa sin Villie anerkendt, og den er det dog vel ikke Meningen, at man vil berøve hende. Det kan jeg i alt Fald ikke tro, og jeg skal derfor ikke komme videre ind derpaa, før jeg har hørt den ærede Minister udtale sig derom. Jeg gaar ogsaa ud fra, at i den samme Bestemmelse ligger stiltiende, hvad man jo har været klar over gjaldt ifølge den bestaaende Lovgivning, at hvor begge Parter ved Ægteskabets Indgaaelse hørte til samme Trossamfund og altsaa ikke vare nødte til at afgive denne Erklæring, ansaa det dog for en stiltiende Vedtagelse mellem dem, at Børnene skulde opdrages i den Tro, hvortil Forældrene ved Ægteskabets Indgaaelse begge hørte, og at denne stiltiende Overenskomst havde samme Kraft som den udtrykkelige, der i andre Tilfælde skulde afgives, med andre Ord, at den ikke kunde forandres, medmindre ogsaa Moderen gav sit Samtykke. Det er jo de aldeles overvejende Tilfælde. Naar man tænker sig to Personer, hørende til Folkekirken, indgaa Ægteskab, saa skulde de ikke afgive nogen Erklæring om, at Børnene skulde opdrages i Folkekirken Tro. Men det er altsaa dog Reglen nu, at den ene af Forældrene, navnlig Faderen, ikke kan forandre det, fordi han skifter Tro; han kan ikke mod Moderens Villie bestemme, at saa skulde Børnene opdrages i Katolicismen eller hvad det nu er for en Tro, han er gaaet over til. Det er Reglen nu, og jeg gaar ud fra, at det vel ikke er Meningen at forandre det.

Jeg vender mig dernæst til det næste Afsnit om Ægteskabets Indgaaelse. Det er jo væsentlig Formaliteter, det der drejer sig om, hvem der paa Statens Vegne skal foretage den borgerlige Ægteforening, og hvorledes det hele skal gaa til. Derom kan man i det enkelte have forskellige Meninger, og det er af underordnet Betydning. Jeg vil dog blot nævne, at vi foresloge, at Sogneraadet skulde vælge Ægteskabsforstanderen; her foreslaas, at det skal være Amsraadet, det kan maaske have den Betydning, at den paagældende faar lidt mere Anseelse, end han vilde efter vort Forslag. Det var jo en Indvending, som i sin Tid lød, da der var Tale om at udpege Ægteskabsforstanderen, at man maatte endelig ikke lave det saadan, at Folk ikke fik den fornødne Respekt for den Person, der skulde foretage den borgerlige Ægteforening. Kan det virke i den Retning, at øge hans Anseelse, skal jeg ikke have noget mod det. Derimod synes jeg, det er lidt underligt, at Valget skal ske efter Underøvrighedens Indstilling. Kan man ikke unde Sogneraadet den Ret, at det bliver dets Indstilling, der foreligger, før Amsraadet tager sin Beslutning. Det er dog ikke for Underøvrighedskredsen, men for den paagældende Kommune, ja maaske endog for det enkelte Sogn, at Ægteskabsforstanderen skal vælges. Derfor forekommer det mig naturligt, at man i alt Fald lader Sogneraadet have Indstillingsretten. Der er en anden Bestemmelse i samme Paragraf, som jeg heller ikke kan finde Grunden til. Det er den, at man absolut vil udelukke Folkeskolens Lærere fra at blive Ægteskabsforstandere. Lad være, at man udelukker Præsterne, det kan der siges en Del for, men jeg vil dog sige til den højtærede Minister, der talte i Dag, at jeg er ikke saa meget mod Præsterne i dette Forhold. Jeg er ikke saa bange for den Begrebsforvirring, der efter hans Mening kunde fremkomme ved, at man lod Præsten ogsaa foretage den borgerlige Ægteforening. Jeg vil minde om, at det Forslag, som den højtærede Minister og jeg sidst indbragte i Samlingen 1897—98, netop gik ud paa, at det var Præsten, der skulde foretage begge Dele, men det mødte ganske vist allerede den Gang Modstand, og jeg skal ikke komme tilbage til det nu. Men hvorfor i Alverden skulde Lærere ved Folkeskolen ikke kunne bruges til Ægteskabsforstandere? Det tror jeg, er et Punkt, vi maa se lidt nærmere paa. Med Hensyn til den Maade, hvorpaa